

CONSELL DE GARANTIES ESTATUTÀRIES
DE CATALUNYA

**D I C T A M E N 1/2014, de 3 de gener,
sobre el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de
Catalunya per al 2014**

El Consell de Garanties Estatutàries, amb l'assistència del president Joan Egea Fernàndez, del vicepresident Pere Jover Presa, dels consellers Eliseo Aja, Marc Carrillo i Jaume Vernet Llobet, del conseller secretari Àlex Bas Vilafranca, i dels consellers Francesc de Paula Caminal Badia, Joan Ridao Martín i Carles Jaume Fernández, ha acordat emetre el següent

D I C T A M E N

Sol·licitat per més d'una desena part dels diputats del Parlament de Catalunya, respecte al Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2014 (BOPC núm. 214, de 12 de desembre de 2013).

A N T E C E D E N T S

1. El dia 18 de desembre de 2013 va tenir entrada en el Registre del Consell de Garanties Estatutàries un escrit de la presidenta del Parlament de Catalunya (Reg. núm. 3721) en què es comunicava al Consell l'acord de la Mesa del Parlament, del mateix dia, en el qual, segons el que preveuen els articles 16.1.b i 23.b de la Llei 2/2009, de 12 de febrer, del Consell de Garanties Estatutàries, es va admetre a tràmit la sol·licitud de dictamen presentada el 18 de desembre de 2013 per més d'una desena part dels diputats, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, en relació amb l'adequació a l'Estatut d'autonomia i a la Constitució del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2014.

2. El Consell de Garanties Estatutàries, en la sessió del dia 19 de desembre de 2013, després d'examinar la legitimació i el contingut de la sol·licitud de dictamen, segons el que preveuen els articles 24 i 25.1 de la seva Llei, la va admetre a tràmit, es va declarar competent per emetre el dictamen corresponent i en va designar ponent el conseller Àlex Bas Vilafranca.

3. En la mateixa sessió, en aplicació de l'article 25, apartats 4 i 5, de la seva Llei reguladora, va acordar adreçar-se als sol·licitants, al Parlament, a tots els grups parlamentaris i també al Govern, a fi de sol·licitar-los la informació i la documentació complementàries de què disposessin sobre la norma sotmesa a dictamen.

4. En data 19 de desembre de 2013 es va rebre en el Registre del Consell (Reg. núm. 3729) un escrit de la secretària general del Parlament que adjuntava com a documentació complementària la correcció d'errades del Projecte de Llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya que es

publicaria al *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*, núm. 222, de 21 de desembre de 2013.

5. En data 23 de desembre de 2013 es va rebre en el Registre del Consell (Reg. núm. 3735) un escrit de la secretària general del Parlament de Catalunya que annexava com a documentació complementària els antecedents de l'expedient núm. 200-00010/10 de la tramitació parlamentària, en suport electrònic.

6. En la mateixa data, 23 de desembre de 2013, es va rebre en el Registre del Consell (Reg. núm. 3736) un escrit de la vicepresidenta del Govern de la Generalitat, en el qual s'adjuntava un «Informe en relació amb el dictamen sol·licitat en data 18 de desembre de 2013, pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya al Consell de Garanties Estatutàries en relació amb determinats preceptes del Projecte de Llei de Pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2014 (tram 200-00010/10)», del secretari general del Departament d'Economia i Coneixement, de 23 de desembre de 2013.

7. En data 30 de desembre de 2013 es va rebre en el Registre del Consell (Reg. núm. 3742) un escrit del portaveu del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya que annexava sis documents amb el text articulat i l'estat de despesa dels pressupostos de la Generalitat de Catalunya des del 2008 fins al Projecte de Llei de pressupostos per al 2014.

8. Finalment, després de les corresponents sessions de deliberació, es va fixar com a data per a la votació i per a l'aprovació del Dictamen el dia 3 de gener de 2014.

FONAMENTS JURÍDICS

Primer. L'objecte del Dictamen

Tal com s'ha exposat en els antecedents, els diputats del Parlament sol·liciten dictamen a aquest Consell sobre l'adequació a l'Estatut i a la Constitució del Projecte de Llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2014, a l'empara dels articles 16.1.b, 23.b i 26 LCGE. En concret, demanen el nostre parer consultiu respecte de l'article 8 i l'article 8.2.b.segon d'aquest Projecte de Llei, en la redacció donada pel Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost aprovat el dia 10 de desembre de 2013.

D'acord amb això, en aquest fonament jurídic efectuarem una breu descripció del contingut del Projecte de Llei, centrant-nos en el precepte específic que qüestionen els sol·licitants i emmarcant-lo en el context normatiu en el qual s'insereix. A continuació, indicarem els motius principals en què la petició fonamenta els seus dubtes i, finalment, determinarem l'objecte i l'estructura que adoptarà el present Dictamen per tal de donar resposta a les qüestions esmentades.

El Projecte de Llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2014 (en endavant, PLPGC), com de la seva naturalesa es deriva i així s'expressa en el seu preàmbul, «conté les previsions d'ingressos i les despeses que s'han d'executar durant l'exercici pressupostari del 2014». En aquest sentit, s'assenyala que es tracta d'un pressupost elaborat «en un context de crisi econòmica, tot i que les darreres dades disponibles permeten constatar una tímida sortida a la recessió» i, seguidament, s'exposen els antecedents que condicionen el seu contingut. Entre aquests, a tall de síntesi, es destaca que l'exercici del 2013 es va iniciar amb una pròrroga pressupostària que s'ha

mantingut vigent fins al final de l'any, després d'adaptar-la en el seu decurs (mitjançant els Acords del Govern de la Generalitat de 6 i 27 d'agost de 2013) al nou objectiu de dèficit autoritzat definitivament per l'Estat, equivalent a un 1,58% del PIB.

Pel que ara interessa, el pressupost per al 2014 s'ha elaborat tenint en compte el límit de l'objectiu de dèficit d'un 1% del PIB, tal com es preveu en l'Acord adoptat pel Consell de Ministres el dia 28 de juny de 2013, seguint les prescripcions que estableix l'article 15 de la Llei orgànica 2/2012, de 27 d'abril, d'estabilitat pressupostària i sostenibilitat financera (en endavant, LO 2/2012) i, també, allò que disposa l'Ordre ECO/190/2013, de 6 d'agost, per la qual es dicten les normes per elaborar els pressupostos de la Generalitat de Catalunya per a l'any 2014. Així, l'esmentat Acord, pel qual es fixen els objectius d'estabilitat pressupostària i de deute públic per al conjunt d'administracions públiques i de cadascun dels seus subsectors per al període 2014-2016 i el límit de despesa no financera per als pressupostos de l'Estat per al 2014, debatut i aprovat prèviament pel Consell de Política Fiscal i Financera i, posteriorment, per les Corts Generals, estableix l'esmentat objectiu de dèficit de forma igual per a totes les comunitats autònomes, preveient la seva reducció progressiva per als exercicis 2015 (0,7% PIB) i 2016 (0,2% PIB).

D'altra banda, cal recordar que la planificació pressupostària, tal com disposa la Directiva 2011/85/UE del Consell, de 8 de novembre de 2011, sobre els requisits aplicables als marcs pressupostaris dels estats membres, ha de ser coherent amb els components preventiu i corrector de l'esmentat Pacte, que resulta aplicable al conjunt de les administracions públiques, per tal de garantir el compliment de les obligacions que el Tractat de funcionament de la Unió Europea imposa als efectes d'evitar els dèficits públics excessius.

El text articulat del PLPGC s'estructura en set títols. El títol I es dedica a l'aprovació dels pressupostos i al seu àmbit d'aplicació (cap. I, art. 1 a 3) i tracta el règim de les modificacions pressupostàries (cap. II, art. 4 a 14). El títol II conté les normes sobre gestió pressupostària i despesa pública (art. 15 a 22). El III es refereix a les retribucions del personal (cap. I, art. 23 a 33) i a altres disposicions en aquest àmbit (art. 34 a 36). El IV regula les operacions financeres i les línies d'actuació del crèdit públic (art. 37 a 43). El V inclou les normes tributàries (art. 44 i 45). El VI fa referència a la participació dels ens locals en els ingressos de l'Estat i de la Generalitat i a les compensacions econòmiques a favor dels ajuntaments perquè abonin retribucions a determinats càrrecs electes locals (art. 46 a 52). I el títol VII i últim agrupa les normes de gestió pressupostària del Parlament i altres institucions estatutàries i organismes (art. 53 a 55).

A l'últim, entre les trenta-dues disposicions addicionals, destaquen les que preveuen mesures pressupostàries i de contenció relatives a les despeses del personal al servei dels diversos ens i organismes públics, així com les referides a prestacions econòmiques de caràcter social. I, entre les tres disposicions finals, les que contenen normes sobre les adaptacions tècniques que siguin necessàries com a conseqüència de reorganitzacions administratives.

2. Com hem avançat, els diputats sol·licitants exposen els seus dubtes de constitucionalitat i d'estatutarietat amb caràcter general respecte del conjunt de l'article 8 PLPGC i, també, específicament, amb relació al segon epígraf de l'apartat 2.b, del mateix article.

L'article 8, que forma part del conjunt de previsions sobre el règim de les modificacions pressupostàries, regula els crèdits ampliables del pressupost de la Generalitat per al 2014 i les seves regles d'aplicació. Així, en els seus apartats 1 i 2 enumera els crèdits que, amb caràcter general i específic,

respectivament, es poden ampliar, sempre que s'observin les condicions següents: que l'ampliació es faci fins a una quantia igual a les obligacions que és preceptiu de reconèixer, amb el compliment previ de les normes legals pertinents i donant compte trimestralment al Parlament. A continuació, els apartats 3 i 4 afegeixen dues regles limitatives addicionals, a les quals farem referència amb més detall en el fonament jurídic següent.

L'article 8.2, lletra *b*, que, com hem vist, enumera els crèdits ampliables amb caràcter específic, inclou, en l'epígraf segon d'aquesta lletra, el crèdit de la partida pressupostària GO 01 D/227.0004/132, per a despeses de processos electorals i consultes populars, que forma part de la secció «Departament de Governació i Relacions Institucionals».

3. Pel que fa als motius al·legats respecte del conjunt de l'article 8, la petició reconeix que el precepte, quan regula els crèdits que són ampliables, remet a les «normes legals pertinents», però entén que aquesta previsió és imprecisa. Així, recorda quin és el marc legal, estatal i autonòmic, aplicable per a l'elaboració dels pressupostos, «tant pel que fa a la previsió d'ingressos i de despeses, ha de respondre a un escenari macro-econòmic i a un límit de despeses no financeres ajustats a la previsió raonable d'estabilitat que cal esperar de la conjunció de tots dos». En definitiva, qüestiona de forma genèrica el caràcter dels crèdits que s'hi preveuen a l'article 8, sobre la base, principalment, que «el fet que es prevegi l'ampliació de crèdits introdueix un element d'incertesa en el pressupost que, de per si, compromet la seva credibilitat» i que, per aquest motiu, no s'ajusten a les exigències del principi de seguretat jurídica consagrat a l'article 9.3 de la Constitució, tal com ha prescrit la jurisprudència constitucional, entre d'altres, recentment, la Sentència que resol «el recurs d'inconstitucionalitat número 2691-2009, en relació amb diversos preceptes de la Llei 2/2008, de 23 de desembre, de Pressupostos Generals de l'Estat per l'any 2009».

Amb relació a l'epígraf segon del mateix article 8, apartat 2.b, que hem vist que fa referència a la partida pressupostària GO 01 D/227.0004/132, per a despeses de processos electorals i consultes populars, es diu que és una partida «recurrent en els pressupostos de la Generalitat en diversos exercicis», però es considera que ara presenta una singularitat, per les raons següents: primer, perquè la seva quantia és superior a la de les anteriors i equivalents partides; segon, perquè és de caràcter ampliable, i si bé «[a]nteriorment aquesta partida també ha estat ampliable, però abans de l'any 2010 no tenia aquest caràcter»; i, tercer, en la mesura que «sempre ha estat una partida per atendre les despeses dels *processos electorals* [...]. Però enguany, la partida pressupostària i la memòria del programa 132 inclouen una referència explícita a les "*consultes populars*"».

Des d'una altra perspectiva i, basant-se en recents esdeveniments polítics, els sol·licitants consideren que «es pot deduir amb claredat meridiana» que el concepte de «consultes populars» de l'esmentada partida pressupostària «es refereix al referèndum d'autodeterminació que [el Govern de la Generalitat] es proposa celebrar el 9 de novembre de 2014». Partint d'aquesta afirmació, al·leguen que «[l]a seva celebració, contravé de forma palmària allò que estableixen els articles 1.2 i 2 de la Constitució Espanyola» i que «[s]iguent inconstitucional una part de l'objecte de la partida pressupostària GO 01D/227.0004/132 també s'ha d'entendre que ho és la pròpia partida en la mesura que serveixi com a instrument per dur a terme una consulta il·legal i inconstitucional».

Abans de finalitzar l'exposició dels dubtes invocats pels diputats sol·licitants, cal fer esment d'una part del PLPGC que, malgrat que no apareix detallada expressament en l'objecte formal de la petició, mereix també el seu retret, segons es dedueix de l'argumentació complementària que incorpora l'escrit. Es tracta de dues partides d'ingressos «quina execució és del tot punt inversemblant donat l'escenari macroeconòmic». En concret, són la partida

número 543.0009, per import de 1.430 milions d'euros, procedents de concessions administratives, i la número 610.0001, per import de 864 milions d'euros, obtinguts de l'alienació d'immobles i altres construccions, que es diu que evidencien, sense ulterior argumentació, «que l'objectiu d'estabilitat pressupostària fixat pel Govern de l'Estat per al Govern de la Generalitat per al present exercici serà incomplert, infringint-se l'article 135 de la Constitució».

4. Un cop hem exposat els termes i l'abast de la sol·licitud, ens correspon delimitar l'objecte del nostre Dictamen, el qual se centrarà a dilucidar les tres qüestions següents. En primer lloc, analitzarem si la regulació que conté l'article 8 PLPGC sobre els crèdits ampliables és susceptible de vulnerar el principi de seguretat jurídica de l'article 9.3 CE amb relació al compliment de les exigències derivades de la legislació d'estabilitat pressupostària. A continuació, examinarem si les previsions d'ingressos pressupostaris recollits a les partides 543.0009 i 610.0001 poden ser contràries al principi d'estabilitat pressupostària de l'article 135 CE. I, finalment, dictaminarem sobre si l'epígraf segon de la lletra *b* de l'article 8.2 PLPGC, relatiu al crèdit pressupostari intitulat «despeses de processos electorals i consultes populars», podria vulnerar els articles 1.2 i 2 CE. Dit això, en aquest fonament jurídic només ens resta indicar que l'esmentat examen de constitucionalitat i d'estatutarietat serà substanciat en un únic fonament jurídic segon, estructurat en tres apartats que es correspondran amb l'objecte que acabem de delimitar.

Segon. L'examen de la constitucionalitat i l'estatutarietat dels preceptes sol·licitats

1. D'acord amb el que acabem d'anunciar, iniciem la nostra tasca consultiva per l'examen de l'article 8 PLPGC, relatiu als crèdits ampliables. Per tal

d'abordar la seva anàlisi, seguirem el següent ordre que, així mateix, serà la forma que també adoptaran els dos altres apartats d'aquest fonament jurídic: primerament, exposarem el seu contingut; a continuació, recordarem de manera succinta els dubtes que genera en els diputats sol·licitants; prosseguirem amb l'exposició del paràmetre de constitucionalitat i d'estatutarietat aplicable per raó de la matèria, i, finalment, procedirem al seu examen, d'acord amb el cànon aplicable, per tal de concloure si s'adequa o, per contra, vulnera l'ordre constitucional i estatutari.

A) L'article 8 PLPGC, al llarg dels dos primers apartats i respectives lletres, enumera els diferents crèdits que, amb caràcter general i específic, són susceptibles de ser ampliat, i identifica les seccions a les quals corresponen, i també incorpora les normes que regeixen aquesta possible modificació. D'aquesta manera, segons els precitats apartats, la quantitat incrementada ha de ser igual a les obligacions que és preceptiu reconèixer, ha de complir les «normes legals pertinents» i se n'ha de donar compte al Parlament.

A més d'aquestes exigències, els apartats 3 i 4 contenen dues altres regles de caràcter limitatiu: la primera consisteix en el fet que els crèdits ampliables, si són minorats, perden aquesta condició; i la segona estableix que les ampliacions de crèdit de l'apartat 2 que no corresponguin a generacions per majors ingressos s'han de tramitar com a transferència de crèdit i s'han de finançar preferentment amb càrrec a baixes d'altres crèdits del pressupost no financer de la mateixa secció o del mateix organisme o entitat o, si això anterior no és possible, a càrrec d'altres seccions o del Fons de contingència, amb l'autorització prèvia del Govern.

Els diputats sol·licitants expressen els seus dubtes de constitucionalitat en el sentit que consideren que la potencial ampliació dels crèdits enumerats pot comportar un increment imprevisible de la despesa, que provoqui un incompliment dels objectius derivats del principi d'estabilitat pressupostària.

Per això, plantegen, en els termes que hem sintetitzat en el fonament jurídic primer, que la regulació que conté l'article 8 PLPGC pot incórrer en una taxa d'inconstitucionalitat per la conculcació del principi de seguretat jurídica de l'article 9.3 CE.

B) Doncs bé, amb relació a la qüestió que se'ns planteja, hem d'exposar els elements següents, a mode de paràmetre. En primer lloc, cal dir que la Generalitat, per a la realització de la seva autonomia política, elabora els seus pressupostos en el marc de les previsions del capítol II del títol VI de l'Estatut, i ho fa d'acord amb els principis constitucionals d'unitat i d'universalitat propis de la funció constitucional de les lleis de pressupostos, que són l'instrument bàsic de la direcció i de l'orientació de la política econòmica del Govern (STC 3/2003, de 16 de gener, FJ 4).

Així mateix, d'ençà de la reforma de la Constitució de l'any 2011, mitjançant la qual es va modificar l'article 135 CE, i la posterior aprovació de la Llei orgànica 2/2012, de 27 d'abril, d'estabilitat pressupostària i sostenibilitat financera, el bloc de la constitucionalitat en l'àmbit de les finances públiques ha estat sensiblement ampliat. Així, al preexistent marc integrat per l'article 156 CE i la Llei orgànica que el desplega (LOFCA), s'hi ha afegit, entre d'altres, però de manera destacada i expressa, el principi constitucional d'estabilitat pressupostària, el qual constitueix un límit a l'autonomia financera de les comunitats autònomes (STC 134/2011, de 20 de juliol, sobre el principi d'estabilitat pressupostària abans de la reforma constitucional i, per totes, la STC 196/2011, de 13 de desembre, posterior a l'entrada en vigor de l'art. 135 CE). Val a dir que l'Estatut, d'ençà de 2006, ja preveia, de forma expressa, el principi d'estabilitat pressupostària dins els principis i la normativa de l'Estat i de la Unió Europea (art. 214). Quant a l'abast del seu contingut i de la seva configuració com a cànon de constitucionalitat amb relació a l'autonomia financera de la Generalitat, ens remetem al nostre

DCGE 8/2012, de 2 de juliol (FJ 2), emès amb motiu de l'examen de la precitada Llei orgànica 2/2012.

Establert en aquests termes el cànon relatiu al bloc de la constitucionalitat, exposarem el vessant relatiu a la figura dels crèdits ampliables. Aquests són un element típic i habitual del dret pressupostari i, com a tals, formen part del contingut mínim de la llei de pressupostos, el qual consisteix en la previsió d'ingressos i l'autorització de despeses per a un exercici econòmic concret, juntament amb les normes de naturalesa financera que desenvolupen i esclareixen els estats xifrats (per totes, STC 238/2007, de 21 de novembre, FJ 4, i 9/2013, de 28 de gener, FJ 3).

Aquest tipus de crèdits, també denominats «estimatius» en contraposició als «limitatius», són els que, atès el caràcter imprevisible en l'evolució de la recaptació o del reconeixement d'obligacions específiques de l'exercici pressupostari en qüestió, són susceptibles de ser modificats en la seva quantia prevista inicialment. D'aquesta manera, si bé són afectats a un determinat concepte o finalitat, el seu límit econòmic de despesa està condicionat per una possible variació durant l'any pressupostari, atesa la inevitable dificultat de càlcul en la fase d'elaboració i subsegüent aprovació dels pressupostos. D'acord amb això, tenen per objectiu atendre les obligacions específiques de l'exercici que, pel seu caràcter i quantia, siguin inajornables, així com finançar, en determinats supòsits, finalitats concretes amb ingressos afectats.

Situant-nos ja en la legislació pressupostària que els resulta aplicable, hem de tenir present que els crèdits ampliables estan sotmesos a unes normes concretes que configuren el règim jurídic que els regula i els limita. En l'àmbit dels pressupostos de la Generalitat, l'article 35 del Decret legislatiu 3/2002, de 24 de desembre, pel qual s'aprova el Text refós de la Llei de finances públiques de Catalunya, estableix, com a excepció al caràcter

limitatiu dels crèdits consignats als estats de despeses del pressupost, que: «seran ampliables els crèdits que amb aquest caràcter especifiqui la Llei de pressupostos [...]». Per la seva banda, a títol il·lustratiu, atès que no és directament aplicable a la Generalitat, tot i compartir la mateixa doctrina constitucional en matèria pressupostària i financera, podem esmentar que la Llei estatal 47/2003, de 26 de novembre, general pressupostària també regula l'ampliació de crèdits per atendre obligacions específiques del corresponent exercici econòmic, juntament amb les regles que preveuen com i de quina manera s'ha de finançar aquesta ampliació (art. 54 LGP).

Retornant a l'objecte del Dictamen, la jurisprudència constitucional esdevindrà clau, com veurem a continuació, a l'hora de dilucidar la qüestió que ens ha estat plantejada. Així, el Tribunal Constitucional s'ha manifestat molt recentment, en la STC 206/2013, de 5 de desembre, sobre la possibilitat de modificar puntualment la despesa autoritzada en el pressupost mitjançant els instruments de modificacions de crèdit que preveu la legislació pressupostària (art. 51 a 58 LGP), entre els quals s'inclouen els crèdits ampliables, considerant-los ajustats al marc constitucional, en la mesura que permeten compatibilitzar l'exigència dels principis d'unitat i d'universalitat amb la necessària ductilitat pressupostària, ja que:

«[I]ntroducen un elemento de flexibilidad considerable, de manera que la obligación de incluir todos los gastos no significa, como parece lógico, que el contenido del Presupuesto quede petrificado en el momento de su aprobación, ya que ello impediría la propia acción pública y, por ende, que el Presupuesto pudiera cumplir adecuadamente la función de "instrumento y dirección y orientación de la política económica del Gobierno" que le corresponde [SSTC 76/1992, de 14 de mayo, FJ 4 a); y 3/2003, FJ 4].»

Així mateix, quant a les exigències derivades dels principis esmentats —recollits als articles 134.2 i 135.3 CE, amb relació a l'Estat, i a l'art. 212

EAC per a la Generalitat—, la precitada Sentència també ha declarat que la previsió i l'autorització expressa d'una concreta despesa, dins la categoria dels crèdits ampliables, no suposa cap omissió en l'obligació d'incloure la integritat de la despesa pressupostada ni, per tant, tampoc vulnera els principis d'unitat i d'universalitat que s'han d'observar en l'elaboració de les lleis de pressupostos (FJ 6).

D'acord amb això, a mode de síntesi, podem concloure que els crèdits ampliables, en la mesura que constitueixen una modalitat de despesa, no únicament formen part del contingut mínim i propi de les lleis de pressupostos, sinó que han estat validats explícitament per la jurisprudència constitucional com a instrument legítim de la flexibilització pressupostària, comptant amb un règim jurídic, en les respectives legislacions territorials, que precisa els requeriments i els límits pel que fa al seu procediment de configuració, tramitació i modificació. I, per descomptat, atès que s'insereixen en els articulats de les diverses modalitats de lleis pressupostàries dels diferents nivells de poders públics de l'Estat, resulta evident que també estan limitats per les exigències prescriptives de la legislació i els acords executius que desenvolupen any rere any el principi constitucional d'estabilitat pressupostària, tal com ja ha prescrit en diverses ocasions el Tribunal Constitucional (entre d'altres, STC 195/2011, de 13 de desembre, i 203/2011, de 14 de desembre).

A més a més, sobre aquest aspecte, i únicament a tall de recordatori succint, cal indicar que el conjunt de les normes que integren l'ordenament jurídic romanen sotmeses, en tot cas, als principis de jerarquia normativa i de competència que ordenen el sistema constitucional de fonts del dret, sense necessitat que això s'hagi de preveure de manera explícita en cadascun dels textos articulats. Per tant, el legislador autonòmic, tal com ha recordat la jurisprudència constitucional, no té l'obligació de preveure en les seves

normes una clàusula específica de respecte a la legislació estatal aplicable en la matèria (STC 176/1999, de 30 de setembre, FJ 4).

Per finalitzar l'exposició del paràmetre, d'acord també amb els dubtes de la sol·licitud, hem de sintetitzar molt breument la doctrina constitucional sobre el principi de seguretat jurídica de l'article 9.3 CE. Pel que fa al seu contingut i abast ja ens vàrem pronunciar amb motiu dels DCGE 17/2010, de 15 de juliol (FJ 1), 24/2010, de 5 d'agost (FJ 2), i 4/2012, de 6 de març (FJ 4), i a aquests ens remetem per completar allò que a continuació exposarem. A efectes del present Dictamen, únicament indicarem que la doctrina del Tribunal Constitucional sobre la seguretat jurídica és molt restrictiva i exigent a l'hora d'apreciar un motiu d'inconstitucionalitat. Així, ha manifestat de manera reiterada que la taxa només és rellevant en cas que de l'examen del contingut de la norma qüestionada es dedueixi de manera cognitivament insuperable una absoluta imprevisió de les conseqüències jurídiques que ha de comportar la seva aplicació envers els destinataris als quals s'adreça (entre d'altres, STC 238/2007, de 21 de novembre, FJ 5).

C) Un cop exposat el cànon, ja únicament ens resta projectar-lo sobre l'article 8 PLPGC. D'aquesta manera, i en vista del seu contingut, que hem exposat al començament d'aquest apartat, resulta clar que el precepte que estem examinant compleix les exigències constitucionals i estatutàries necessàries per ser considerat com a vàlid.

I això és així perquè la normació que incorpora, amb la corresponent llista taxada dels crèdits ampliables per a l'exercici pressupostari 2014, afectats a les corresponents i específiques despeses, juntament amb els límits a la seva tramitació i modificació, configura una regulació compatible amb els principis constitucionals i estatutaris que ordenen el dret pressupostari, així com amb la legislació que deriva de l'article 135 CE i desenvolupa el principi d'estabilitat pressupostària. Concretament, els apartats 1 i 2 estableixen la

clàusula «amb el compliment previ de les normes legals pertinents»; prescriuen un topall màxim en la mesura que els crèdits són ampliables fins a una quantitat igual a les obligacions que és preceptiu de reconèixer; i exigeixen que, en tots els casos, es doni compte trimestralment d'aquestes operacions al Parlament.

A més a més, les corresponents lletres de l'article 8.1 i .2 enumeren de manera expressa i taxada els crèdits susceptibles de ser ampliat, així com les despeses als quals van afectats; i els apartats tercer i quart regulen altres límits del seu caràcter ampliable, disposant, en el primer supòsit, que quan són minorats perden la condició d'ampliables i, en el segon, preveient que la seva modificació a l'alça s'ha de finançar preferentment amb càrrec a baixes d'altres crèdits de la mateixa secció i, en el cas de no ser possible, d'altres seccions o del Fons de contingència, amb l'exigència de l'autorització prèvia del Govern. I així mateix, tal com hem assenyalat en l'exposició del cànon constitucional i estatutari aplicable, el conjunt del pressupost i la seva implementació executiva també estan emmarcats en la legislació per al compliment de l'estabilitat pressupostària vigent, amb els corresponents requeriments normatius i executius que són d'obligada observança per al conjunt de les administracions públiques. Precisament, és en aquest sentit de remissió inclusiva que ha de ser interpretada i dotada de contingut la precitada clàusula genèrica a les «normes legals pertinents», que estableix el precepte mateix. I amb igual finalitat també operen la resta de mecanismes de reequilibri del pressupost, com per exemple l'article 11 PLPGC, que formen part del sistema de control i seguiment pressupostari que, amb caràcter general, estableix la Llei orgànica 2/2012 (DCGE 8/2012, FJ 3).

Finalment, quant a la doctrina al·legada pels sol·licitants en matèria de seguretat jurídica (STC 206/2013, de 5 de desembre), hem de dir que no és aplicable al cas que estem examinant. Malgrat que la precitada resolució examina un supòsit de legislació pressupostària, el motiu de la taxa

d'inconstitucionalitat està referit als límits materials del contingut de les lleis de pressupostos, com a conseqüència de la seva funció constitucional (art. 66.2 i 134.2 CE) i el necessari control parlamentari en la seva aprovació. D'aquesta manera, l'apreciació de la vulneració de la seguretat jurídica no deriva de la figura dels crèdits ampliables sinó d'una incertesa producte de la infracció de la reiterada doctrina del Tribunal Constitucional sobre el desbordament del contingut eventual dels pressupostos, segons la qual aquests no poden incorporar una regulació que no presenti una vinculació immediata i directa amb les despeses i els ingressos, o que no esdevingui necessària per a la seva intel·ligència o eficaç execució (STC 76/1992, de 14 de maig, FJ 4).

Per tant, d'acord amb el que acabem d'exposar, podem concloure que no s'aprecia cap element que pugui comportar inseguretat jurídica respecte de l'eficàcia i les conseqüències jurídiques de l'article 8 del Projecte de Llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2014. En conseqüència, considerem que el precepte en qüestió s'adequa a la Constitució i a l'Estatut.

2. A continuació, abordarem els dubtes de constitucionalitat que la sol·licitud manifesta amb relació a les partides pressupostàries núm. 543.0009 i 610.0001 perquè considera que les estimacions d'ingressos que incorporen poden contravenir l'article 135 CE, en la mesura que preveuen un volum d'ingressos que, segons el criteri dels diputats del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, és inassolible i, en conseqüència, perjudicarà el compliment dels objectius d'estabilitat pressupostària per a l'exercici 2014.

Pel que fa a aquesta qüestió, i amb la finalitat de donar resposta als sol·licitants, serà suficient recordar la jurisprudència constitucional consolidada sobre el contingut constitucional de la Llei de pressupostos, que actua també com a cànon de constitucionalitat del Projecte de Llei que estem analitzant. En aquest sentit, el Tribunal Constitucional ha reiterat, des dels

inici de la seva doctrina, que el contingut essencial d'aquest tipus específic de llei es configura a l'entorn de la previsió d'ingressos i l'autorització de despeses, amb la finalitat d'establir la direcció econòmica de la política pública (per totes, STC 9/2013, de 28 de gener).

Ara bé, mentre que les partides pressupostàries que incorporen autoritzacions de despesa es troben sotmeses a una regulació i a una tècnica pressupostària més precises i delimitades, els ingressos tenen un caràcter estimatori. Això significa que, a diferència dels crèdits, els quals no únicament són afectats a una despesa concreta sinó que estan també limitats en la seva quantia, els ingressos tenen la consideració de mera previsió (DCGE 2/2012, de 16 de gener, FJ 2). Per aquesta raó, esdevenen una estimació del Govern responsable de la seva elaboració sobre els drets que seran reconeguts, i liquidats, en favor de l'Estat o les comunitats autònomes durant l'exercici pressupostari corresponent. El seu càlcul inicial en l'elaboració dels pressupostos generalment té en compte diversos i complexos elements, vinculats a conceptes tan diferents i variables com els escenaris macroeconòmics, l'evolució de les tendències i conjuntures de l'economia, així com, fins i tot, la possible modificació legislativa de normes tributàries i fiscals o l'assoliment d'acords de finançament entre els diferents poders públics.

En conseqüència, i a tall de síntesi, podem afirmar que els ingressos del pressupost esdevenen una estimació resultant del càlcul de nombroses variables econòmiques i de política pública, que no necessiten cap altre requeriment constitucional o estatutari que els que la jurisprudència ha interpretat que han de regir la funció constitucional de la llei de pressupostos. D'acord amb això, el sistema de determinació del volum de drets que preveuen que seran reconeguts en favor de la hisenda pública durant l'exercici pressupostari, més enllà de la seva necessària i expressa inclusió formal en la llei de pressupostos, de manera que es corresponguin

amb el volum de despesa autoritzada, és responsabilitat del Govern que els elabora i del Parlament que els aprova. Els esmentats poders públics, tant l'executiu com el legislatiu, sobre la base del principi i el marge d'oportunitat amb què compten, poden realitzar les estimacions i concretar les previsions d'ingressos que considerin més idònies i probables, sempre que siguin mínimament raonables.

En aquesta mateixa línia s'ha pronunciat molt recentment la jurisprudència constitucional amb motiu dels pressupostos de l'Estat:

«No es tampoco labor del Tribunal examinar si las estimaciones de crecimiento económico que sirvieron de base a la elaboración del Presupuesto fueron técnicamente correctas, o políticamente pertinentes, sino únicamente si la norma que se impugna es irracional, lo que la demanda no ha demostrado, pues como sucedía en el caso resuelto en la citada STC 13/2007 (FJ 4), no se desarrolla tampoco en este recurso "una línea argumental que fundamente esta opinión y que deba conducirnos necesariamente a apreciar la irracionalidad de la opción del legislador".» (STC 206/2013, de 5 de diciembre, FJ 8)

D'acord amb aquest cànon, hem de considerar que els dubtes o les objeccions que expressen els diputats sol·licitants, sobre la previsió d'ingressos recollida a les partides abans citades, constitueixen una valoració més aviat pròpia del debat polític i parlamentari, tot i l'indubtable contingut econòmic que també hi és present. Però, a efectes del nostre examen de constitucionalitat i d'estatutarietat, en la mesura que l'esmentada consignació no és manifestament irracional ni està mancada d'una mínima base tècnica, d'acord amb la documentació de què disposem, compleix els requisits exigits per la doctrina, tant pel que fa a la funció constitucional de la llei de pressupostos com al principi d'estabilitat pressupostària. A més, no s'ha d'oblidar en aquest punt, tal com hem indicat en l'apartat anterior d'aquest fonament jurídic, que al llarg del període d'execució pressupostària

existeixen diversos mecanismes de control i, eventualment, de correcció respecte de les possibles desviacions que es puguin produir sobre les previsions inicials.

Per tant, l'estimació d'ingressos que realitza el Projecte de Llei de pressupostos de la Generalitat per al 2014, concretament en les partides pressupostàries núm. 543.0009 i 610.0001, s'adequa a la Constitució i a l'Estatut.

3. En darrer lloc, abordarem l'examen del crèdit ampliable contingut en l'epígraf segon de la lletra *b* de l'apartat 2 de l'article 8 PLPGC, intitulat: «El crèdit de la partida pressupostària GO 01 D/227.0004/132, per a despeses de processos electorals i consultes populars».

Pel que fa a aquest, els sol·licitants indiquen que el crèdit podria ser contrari als articles 1.2 i 2 CE, en la mesura que entenen que està afectada «al referèndum d'autodeterminació que es proposa celebrar el 9 de novembre de 2014».

Amb caràcter previ a l'exposició del cànon de constitucionalitat i d'estatutarietat que ens haurà de servir per resoldre els dubtes plantejats, cal precisar dos elements que esdevenen rellevants a l'hora de procedir a l'examen de la norma controvertida. En primer lloc, hem de dir que la petició de dictamen qüestiona, en sentit estricte, la regulació que estableix el caràcter ampliable del crèdit (art. 8.2.*b*.segon), i no la partida xifrada concreta detallada a l'estat de despeses del Projecte de Llei de pressupostos: programa 132, aplicació 227.0004, «Processos electorals i consultes» (Secció: Governació i Relacions Institucionals. Servei: G. Vicepresidència i SG Governació i RI). No obstant això, ens pronunciarem sobre el conjunt de la partida pressupostària afectada al concepte amb relació al qual s'autoritza

l'ampliació de la despesa, és a dir, «processos electorals i consultes populars» (art. 8.2.b.segon).

Així mateix, com a segona consideració, hem de fer constar que, amb relació a l'enjudiciament sobre el caràcter ampliable del crèdit, ens remetem a l'argumentació jurídica que hem exposat en aquest mateix fonament, amb motiu de l'anàlisi del conjunt de l'article 8 PLPGC. Aquells mateixos termes, sobre la naturalesa del crèdit susceptible de ser modificat, són predicables de l'epígraf que tot seguit procedim a tractar.

Dit això, i a afectes de la determinació del paràmetre constitucional i estatutari on s'ha d'enquadrar l'anàlisi, hem de reprendre el fil doctrinal relatiu al contingut essencial del pressupost, que hem exposat amb motiu de la previsió d'ingressos. D'aquesta manera, els crèdits, segons la mateixa jurisprudència constitucional, també formen part del nucli que configura la funció constitucional de les lleis de pressupostos. Ara bé, tot i compartir el mateix caràcter necessari i mínim, les partides pressupostàries que incorporen crèdits gaudeixen d'una naturalesa que transcendeix el mer caràcter estimatori per esdevenir, un cop són aprovades, autèntiques autoritzacions legislatives per a la realització de despesa. Per tant, aquesta mena de partides tenen per objecte l'habilitació per gastar fins a un límit o topall autoritzat, però sense que això equivalgui a una obligació d'execució de la despesa ni predetermini una actuació concreta en la seva implementació.

El Tribunal Constitucional, des de la seva doctrina més primerenca amb motiu de l'examen de les lleis de pressupostos estatals, així ho ha reiterat, indicant que la dotació d'un crèdit, malgrat «predeterminar el concepte» al qual es destinarà la despesa, no prefigura cap acció o activitat d'execució precisa d'aquesta, ni tampoc pot ser entesa com a títol habilitant que determina l'abast de la competència sobre la matèria (STC 146/1986, de 25

de novembre). I a aquesta afirmació s'arriba perquè la font de les obligacions s'ha de buscar fora de les consignacions pressupostàries, «ya sea en la Ley, ya en los negocios jurídicos o en los actos o hechos que, según Derecho, las generen» (STC 63/1986, de 21 de maig, FJ 6). En la mateixa línia, i en uns termes prou contundents, s'ha manifestat la jurisprudència més recent:

«[N]o es, en rigor, a las autorizaciones de créditos para gastos consignadas en las Leyes de presupuestos generales del Estado a las que han de atribuirse las presuntas lesiones al orden constitucional y estatutario de competencias, sino a las concretas normas y actos administrativos que les dan ejecución.» (STC 13/2007, de 18 de gener, FJ 1, citant la STC 13/1992, de 6 de febrer, FJ 5).

Un cop exposat sintèticament i en aquests termes el cànon d'escrutini constitucional, plenament aplicable al cas del PLPGC, només ens resta examinar el precepte qüestionat. El crèdit ampliable que suscita els dubtes certament incorpora la novetat del concepte de *consultes populars*, inèdit fins al present exercici pressupostari, atès que en les anteriors lleis de pressupostos de la Generalitat la intitolació habitual era la de «despeses electorals» (per totes, art. 8.2.b.tercer de la Llei 1/2012, de 22 de febrer, de pressupostos de la Generalitat per al 2012). Però, de la mateixa manera que resulta evident que la Generalitat és competent per a l'execució d'actuacions vinculades a comeses electorals, com és el cas paradigmàtic de les convocatòries per elegir els membres del Parlament, no és menys cert que d'ençà de la reforma de l'Estatut, l'Administració catalana és titular també de competències en matèria de consultes populars, tal com s'estableix a l'article 122 EAC. De fet, en l'actualitat, l'ordenament jurídic català compta amb legislació sectorial vigent, com és el cas de la Llei 4/2010, de 17 de març, de consultes populars per via de referèndum (després de l'aixecament de la seva suspensió inicial per part del Tribunal Constitucional, mitjançant la ITC 87/2011, de 9 de juny).

D'acord amb això, la valoració predictiva que sustenta les objeccions dels diputats sol·licitants, en el sentit de l'afectació de la partida a la celebració d'una possible consulta popular per a l'autodeterminació de Catalunya, ha de ser rebutjada als efectes de l'examen de constitucionalitat de la norma. I això és així, no únicament perquè el concepte que l'intitula no manifesta, com acabem de raonar, motius de retret competencial per raó de la matèria, sinó també perquè la seva inclusió en el Projecte de Llei de pressupostos de la Generalitat per al 2014 no prefigura cap actuació en un sentit lesiu com vaticina la petició de dictamen. Tal com hem assenyalat que estableix la jurisprudència constitucional, un crèdit ampliable afectat a un concepte genèric no predetermina que l'actuació de l'Administració responsable de la seva despesa es concreti en una execució determinada, ni molt menys que aquesta sigui substanciada de manera contrària a l'ordenament constitucional i estatutari.

Així doncs, els dubtes expressats per la sol·licitud han de ser valorats com a merament preventius o cautelars i circumscrits al debat polític i parlamentari, i, per contra, mancats de transcendència juridicoconstitucional. En conseqüència, concloem que l'article 8.2.b.segon PLPGC i la partida pressupostària GO 01 D/227.0004/132, per a despeses de processos electorals i consultes populars, del Projecte de Llei de pressupostos de la Generalitat per al 2014, s'adeqüen a la Constitució i a l'Estatut.

Atesos els raonaments continguts en els fonaments jurídics precedents, formulem les següents

C O N C L U S I O N S

Primera. L'article 8, pel que fa a la regulació dels crèdits ampliables, del Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2014, no és contrari a la Constitució ni a l'Estatut.

Adoptada per unanimitat.

Segona. Les partides pressupostàries núm. 543.0009 i 610.0001, pel que fa a l'estimació d'ingressos que contenen, del Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat per al 2014, no són contràries a la Constitució ni a l'Estatut.

Adoptada per unanimitat.

Tercera. L'article 8.2.b.segon i la partida pressupostària GO 01 D/227.0004/132, «processos electorals i consultes populars», del Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat per al 2014, no són contraris a la Constitució ni a l'Estatut.

Adoptada per majoria.

Aquest és el nostre Dictamen, que pronunciem, emetem i signem al Palau Centelles en la data indicada a l'encapçalament.

VOT PARTICULAR que formula el conseller senyor Carles Jaume Fernández al Dictamen 1/2014, emès en data 3 de gener, a l'empara de l'article 20.2 de la Llei 2/2009, de 12 de febrer, del Consell de Garanties Estatutàries, i de l'article 38.2 del Reglament d'organització i funcionament del Consell de Garanties Estatutàries

---

En formular aquest vot particular vull manifestar un dubte raonable sobre la conclusió tercera del Dictamen 1/2014, que considera que no és contrari a la

Constitució ni a l'Estatut d'autonomia de Catalunya l'article 8.2.b.segon del Projecte de Llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2014.

1. Comparteixo en línies generals les argumentacions contingudes en el fonament jurídic segon del Dictamen, i de forma concreta les que conté el seu apartat tercer. Seguint la doctrina jurisprudencial citada, que no reproduiré en pro de la brevetat, es parteix de la base que els crèdits pressupostaris consignats en la llei de pressupostos suposen l'existència d'autèntiques autoritzacions legislatives, i que en cap cas són font d'obligacions. S'argumenta, continuant l'exposició efectuada, que els crèdits pressupostaris predeterminen el concepte per al qual seran emprats, però en cap cas predeterminen la seva execució precisa ni són títol habilitant competencial. En aquest sentit, conclou que, sense necessitat d'entrar en la qüestió de fons sobre el tipus de consulta a la qual es vincula el crèdit pressupostari, ni prejudicar l'adequació a l'ordenament constitucional i estatutari del procediment per substanciar-la, l'article objecte de dictamen s'adequa a la Constitució i a l'Estatut d'autonomia de Catalunya.

Doncs bé, segons el meu parer, la constatació que els crèdits pressupostaris consignats en els pressupostos públics no predeterminen la seva execució precisa, tal com s'argumenta en el Dictamen, planteja alguns dubtes raonables en el cas que ens ocupa, que em porten a discrepar de la conclusió majoritària del Consell.

2. L'article 8.2.b.segon del Projecte de Llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2014 preveu com a crèdit ampliable «El crèdit de la partida GO 01D/227.0004/132, per a despeses de processos electorals i consultes populars». Si s'analitza el redactat del precepte podem observar que es diferencia entre despeses de «processos electorals» i «consultes populars». A parer meu, aquest crèdit predetermina sens dubte el concepte,

però també predetermina la seva execució precisa en un futur, tant pel que fa a «processos electorals» com a «consultes populars».

Ningú pot obviar ni negar un fet objectiu i que «a priori» ja coneixem, que és que el proper mes de maig de 2014 se celebrarà un procés electoral, corresponent a les eleccions al Parlament Europeu. Es tracta d'un procés electoral que té una data certa i concreta de celebració, encaminat a renovar la composició d'una institució, el Parlament Europeu, i que es desenvoluparà de conformitat amb el procediment establert per la legislació electoral vigent. Per tant, negar que el crèdit pressupostari consignat en l'article 8.2.b.segon, per a «processos electorals», predetermina la seva execució precisa sembla, en aquest cas, absurd.

En un sentit semblant podem concloure respecte a l'article 8.2.b.segon del Projecte de Llei quan es refereix a «consultes populars». Efectivament, en l'actual context polític i social, que una institució com el Consell de Garanties Estatutàries no pot obviar, existeix una clara predeterminació de l'execució precisa del crèdit pel que fa a «consultes populars», atès que s'ha previst ja una data certa i concreta per a la celebració d'una consulta referida a l'hipotètic reconeixement per part de la ciutadania d'un nou Estat (en clara referència a Catalunya). Fins i tot s'ha publicitat el contingut concret de la qüestió o qüestions que es pretén adreçar a la ciutadania en aquesta consulta popular. I aquestes manifestacions no deriven de la mera especulació política o periodística, o de la simple opinió de ciutadans pretesament «ben informats», sinó que sorgeix de la manifestació pública efectuada pel Molt Honorable President de la Generalitat de Catalunya el proppassat 12 de desembre, en què va informar els mitjans de comunicació, i en definitiva la ciutadania, de la data prevista per celebrar la consulta popular i la qüestió o qüestions que s'adreçaran als ciutadans i ciutadanes en el supòsit que aquesta consulta es dugui a terme.

A parer meu, doncs, no podem obviar ni negar que el crèdit pressupostari previst en l'article objecte de dictamen predetermina el concepte per al qual serà emprat (la celebració d'una consulta popular) i, a més a més, predetermina de forma nítida i clara la seva execució precisa (sabem «a priori» la data i l'objecte de la futura i hipotètica consulta popular). I per si hi hagués algun dubte sobre l'autèntica finalitat del crèdit esmentat en parlar de «consultes populars», expressat en plural i sense concreció de cap mena en no referir-se a una consulta en concret, n'hi hauria prou de remetre's al redactat del «Programa Pressupostari: 132. Organització, gestió i seguiment de processos electorals» contingut en el Projecte de Llei, que, en descriure la necessitat de l'esmentat programa, expressa que «[d]'acord amb la missió del programa, s'està treballant per fer efectiva, des del punt de vista de l'organització i la gestió, la convocatòria *d'una consulta popular* [...]» (s'utilitza la paraula «una» davant de «consulta popular», en singular), i afegeix que «[...] cal donar el suport i establir la coordinació que requereixin altres processos, que correspongui realitzar, coordinar o organitzar a qualsevol departament de la Generalitat de Catalunya, o fins i tot fora del seu àmbit [...]». Sembla lògic concloure de l'anàlisi de l'expressió reproduïda que enguany hi ha una intenció de celebrar una única consulta popular.

El mateix Dictamen, en l'apartat tercer del fonament jurídic segon, expressa que la Generalitat té competència exclusiva en matèria de consultes populars, d'acord amb l'article 122 EAC, i que en l'actualitat es disposa d'un text normatiu (Llei 4/2010, de 17 de març, de consultes populars per via de referèndum) que es constitueix en llei sectorial vigent. Doncs bé, sobre aquest aspecte, i sense negar la vigència de la dita disposició ni la seva incardinació en el conjunt de l'ordenament jurídic, mantinc les meves reserves, encara que sigui per prudència jurídica, sobre que finalment sigui la norma aplicable, a l'espera del pronunciament definitiu per part del Tribunal Constitucional sobre la seva adequació a la Constitució.

3. En conclusió, el fet que es pugui destinar el crèdit consignat a l'article 8.2.b.segon del Projecte de Llei de pressupostos de la Generalitat per al 2014 a la celebració d'una consulta popular que, a priori i en l'actual context polític i social, suscita una gran controvèrsia, i alhora ha obert un debat de profund calat polític i jurídic a Catalunya i a la resta de l'Estat sobre la seva viabilitat en termes constitucionals, i dubtes seriosos sobre el marc normatiu aplicable, em genera dubtes més que raonables en el sentit que el crèdit previst per l'article 8.2.b.segon s'ajusti a la Constitució espanyola i a l'Estatut d'autonomia, atès que està a parer meu clarament predeterminat, tant pel que fa al concepte com pel que fa a la seva execució precisa, la qual cosa em porta a mantenir una posició contrària a la conclusió tercera del Dictamen tal com ha estat formulada.

Barcelona, 8 de gener de 2014